

EN EL XXX ANIVERSARI DE LA REVOLUCIO D'OCTUBRE

Lluita

Proletaris de tots els països, uniu-vos!

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya

SETMANARI-N. 126. Preu 6 fr. 5 de novembre del 1947 Redacció i Administració: 8, Av. Matherlin-Moreau, Bureau 19, Paris XIX

La UNIO SOVIETICA, baluard de la pau i de la democràcia

Aquestes dies, els pobles soviètics, tota la humanitat avançada i progressiva, commemora el XXX aniversari de la històrica Revolució Socialista d'Octubre.

Han passat trenta anys d'ençà de les jornades revolucionàries del 1917, el Poder soviètic, instaurat pels bolxevics, sota la sàvia direcció de Lenin i de Josp Stalin, mostra, avui, a tot el món, la seva vitalitat i pujança ascendent, amb les grandioses realitzacions socialistes, amb el desenvolupament victoriós del quart pla quinquennal stalinista.

Estem lluny de l'octubre del 1917, no obstant, la influència i projecció històrica de la Revolució Socialista no ha parat mai de manifestar-se en cadascuna de les lluites revolucionàries de la classe obrera, així com en la lluita actual pel triomf de la causa de la pau i de la democràcia, de la llibertat dels pobles.

Aquesta influència i projecció històrica, el camarada Stalin va preveure-la ja en el seu article publicat a la "Pravda", ara fa vint anys, quan escrivia: "El triomf de la Revolució d'Octubre marca un canvi radical en la història de la humanitat, un canvi radical en els destins històrics del capitalisme mundial, un canvi radical en el moviment d'alliberació del proletariat mundial, un canvi radical en els mètodes de lluita i en les formes d'organització, en els costums de vida i en les tradicions, en la cultura i en la ideologia de les masses explotades de tot el món."

un dels dirigents més destacats de la Revolució d'Octubre.

Ho ha confirmat la pujança progressiva del moviment obrer, car, després de l'experiència victoriosa dels bolxevics, "Ja no es pot —diu Stalin—, considerar les masses treballadores del món com una "multitud cega", que va a les palpentes, mancada d'horitzons, tota vezada que la Revolució d'Octubre ha encès el far que els il·lumina el camí i els assenyalava les perspectives."

Ho ha confirmat la violència dels atacs del capitalisme mundial (i avui de l'imperialisme) contra l'Estat soviètic, puix que per a aquelles forces reaccionàries la Revolució d'Octubre va significar que:

"L'era de l'estabilitat del capitalisme ha passat, arrossegant amb ell, la llegenda de la inamovibilitat de l'ordre burgès." (Stalin.)

El capitalisme mundial, però, ha volgut, en diferents ocasions, restablir

LES MANIOBRES PRIETISTES i el Ple d'E. R. de C.

TOTA la premsa emigrada s'ha fet ressò d'aquestes últimes setmanes, de les converses que van celebrar-se a Londres entre Bevin, Gil Robles i Prieto.

Aquestes converses, cal dir-ho, havien fet néixer, en certs medis de l'emigració predisposats a tota mena de renunciacions i a les "solucions" que es mantenen, moltes il·lusions. Es creia que, després d'atopar el Foreign Office, havia de sortir la "solució" definitiva del nostre problema.

Després de les converses, els protagonistes més destacats de la conspiració antirepublicana han fet diverses manifestacions.

Prieto ha negat haver-se vist amb Gil Robles. Arment, per la seva banda, ha dit, també, que no era cert que s'hagués entrevistat amb el líder "socialista".

La realitat, però, és que l'un i l'altre s'han posat d'acord sobre els problemes essencials: salvar les essències del franquisme, impedir que els pobles hispànics recorbin la República, ofegar —no cal dir-ho—, la democràcia, lliurar les riqueses nacionals, tot el nostre país, a la cobajança devoradora dels cercles imperialistes estrangers que mouen, en el fons, tota l'activitat del monarca Gil Robles i del "socialista" ultra dret Indalecio Prieto.

Gil Robles s'ha mostrat intransigent en el curs de les converses que han tingut lloc a Londres. Res de plebiscit previ com a condició per a restablir la monarquia. Res de Govern provisional, d'acord amb la nota anglo-franco-americana del dia 4 de març del 1946 o de les resolucions de l'O.N.U. del mes de desembre de l'any passat.

Gil Robles considera que Franco ha d'ésser substituït, sense transicions ni consultes electorals, per una monarquia, el dret i legitimitat de la qual el poble no pot discutir. Gil Robles considera que l'únic Govern provisional que substituïx el de Franco, només pot ésser que una Junta militar que imposaria, al nostre país, una dictadura semblant a la que actualment oprimeix els pobles hispànics.

Gil Robles és clar i net en les seves propostions. Defensa la seva actitud, valent-se d'un cúmul de circumstàncies que li són favorables, valent-se, també, de la predisposició de Prieto a donar la seva conformitat a totes les traïcions i claudicacions.

A Prieto tant li fa la República, la democràcia, Catalunya i la llibertat dels nostres pobles. És per aquest motiu que al líder "socialista" d'ultra dreta no li haurà costat cap esforç de dir que sí a Gil Robles.

La traïció estava ben preparada, premeditada! Prieto, ho repetim, havia semblat, amb la seva fórmula plebiscitària i del Govern o Junta provisional més anticomunista i que "antifranquista, il·lusions i esperances, sobretot, en aquella gent mençada de perspectives i de confiança en les seves pròpies forces i en les del nostre poble. No volen dir, amb això, que la fórmula prietista de "solució" del nos-

EL LAMENTABLE CONGRES D'ELIBERTARIS A TOLOSA

Paràlisi infantil i hipodrosia anticomunista

El segon Congrés de Federacions locals del M.L.E.-C.N.T. a França ha acabat les seves deliberacions. Fa, tanmateix, pena de veure com durant alguns dies i amb el miting consequent de clausura al teatre "Nouveautés", de Tolosa, s'han fet tan llargues sermonejades de filosofia barata, de quina manera més lamentable els delegats han fet filigranes per a no aportar res de concret i de pràctic a la lluita heroica dels nostres pobles.

El moviment anarquista espanyol està encara al temps de Pauli Pallàs, està més que mai malalt de paràlisi infantil i interpreta les rebequeries pròpies de la infància maliciosa com el sùmmum de l'esperit revolucionari, confon la gestualitat amb l'agitació, pren la demagogia per la revolució. L'única novetat —i ja mor de vella i rovellada—, és que l'anticomunisme ve cada cop amb més pebre. En aquest aspecte es batn tots els records de l'aberració i Franco es va vent vell al Poder.

Per miopia mental, per indigència llibresca i adhoc amb una bona col·lecció de mala fe adquirida a l'arsenal

de l'imperialisme, els anarquistes han dit i aprovat a Tolosa coses respecte els comunists que hauran fet riure Franco, per tal com no s'ha decidit res susceptible de fer avançar la lluita ni d'un centímetre.

Qui en dubti que llegeixi el número 142 de "Solidaridad Obrera" i es llegirà els discursos de les estrelles del moviment libertari que monopolitza la C.N.T. no-collaboracionista, una part de la qual està greument malalta de poliomièlitis i l'altra d'hipodrosia anticomunista.

I Franco que el matí Déu! Aquesta és la conclusió del miting de clausura del segon congrés que els libertaris de Frederic Montseny han celebrat a Tolosa. Si Germain Escalas no ha dit un mot contra Franco i els altres oradors han donat molts visques de caràcter internacionalista i no cap a la República espanyola, com si a Espanya no passés res, en canvi ha estat d'allò més "bona" la intervenció de John Anderson.

El secretari de l'A.I.T. —aquesta associació tan esquelètica que cap treballador veritablement revolucionari no sap perquè serveix i qui serveix— ha tingut l'estupenda tranquil·litat de declarar que el comunisme és el més gran enemic de la classe obrera.

Franco i tota reacció internacional diuen el mateix. La mala fe d'Anderson i la inconsciència dels que s'escollaven són, tanmateix, un símptoma ben greu de la malaltia que mata ja la C.N.T.

Quan s'arriba a oblidar Franco d'aquesta manera, quan s'arriba a oblidar adhoc que sense la victòria de l'Exèrcit soviètic els oradors de Tolosa no haurien tingut manera humana de poder reunir als espanyols d'aquest miting, creiem que és just l'hora d'obrir ben amples les portes de Sant Boi i de preparar la camisa de força.

Tot plegat és ben lamentable.

Llenguatge clar i ambició d'àliga

No tot ha estat, però, dolent en aquest Congrés que han celebrat els libertaris de la tolosa. Frederic Montseny i de Puig Elias, amb la barba cada cop més xarolada.

Ningú no podrà discutir-los que almenys són clars, que usen un llenguatge no gens enfangat, que diuen pa al pa i vi al vi.

Aquesta veritat tan cristal·lina escau més evident a tot el llarg de la declaració de principis, aprovada amb música de "Les Barriades" i per tot el Congrés dempeus.

Com a mostra, en tindreu prou amb la lectura d'aquest punt: "Considerando, que cualquier dejación de iniciativas a título circunstancial ha producido una herencia de permanencia circunstancial o de circunstancialidad permanente que subsisten con su secuela de consecuencias..."

Max Stirner no hauria estat més concret. És l'art de parlar clar. Per això van sortir tan bé les "col·lectivitats" d'Aragó i es proposen que hi surtin novament un cop realitzat el darrer punt de la part dispositiva de la declaració, quan diu que: "En consecuencia, el M.L.E.-C.N.T. en Francia luchará incansablemente y pondrá a contribución todos sus esfuerzos hasta conseguir la emancipación, completa del proletariado y de todos los hombres individual y colectivamente considerados."

A la claredat, segueix l'ambició. No val la pena de perdre temps, doncs, en la tasca mínima de treure Franco.

Les cèlebres "patruilles de control" i els valents de cantonada s'en-carregaran de tot. De tot, menys de lluitar amb solta contra els botxins del nostre poble.

El procés històric, amb les seves lluites i capgiraments polítics, econòmics i socials, ha confirmat la justesa de les previsions assenyalades per

l'equilibri. No s'ha resignat mai a la pèrdua de la vella plaça d'armes tsarista que constituïx la sisena part del món.

Ho prova la criminal intervenció estrangera que va iniciar-se tot just la Revolució havia triomfat.

Ho proven els intents de disgregació del jove Estat soviètic mitjançant el sosteniment d'una "cinquena columna" reaccionària, trotskista, a l'interior de la U.R.S.S.

Ho prova la vergonyosa capitulació de Múnic, amb la qual cosa es va voler engrugir, encara més, el feixisme per a convertir-lo en el "gendarme d'Europa" del capitalisme, en la força de xoc de la croada antisoviètica i antidemocràtica que s'estava preparant.

Ho prova la "dròte de guerra" del 1939 que els imperialistes volien fer no a Hitler i a Mussolini, sinó a la Unió Soviètica (provocació de Finlàndia), al moviment obrer de tots els països, a la democràcia mundial.

Ho prova la criminal agressió de l'Alemanya nazi, el juny del 1941, iniciada amb un cop dels muniquesos, amb llurs traïcions, havien lluitat a Hitler gairebé tots els països d'Europa.

Ho prova, en fi, l'actual política provocadora, agressiva, essencialment antisoviètica, dels cercles imperialistes d'arreu del món, a l'avantguarda dels quals hem de situar els nordamericans.

El pla militar estratègic dels Estats Units —va dir el camarada Ildanov a la Conferència de Polònia—, preveu la creació en temps de pau de nombroses bases i places d'armes molt allunyades del Continent americà i destinades a ésser utilitzades amb objectius d'agressió contra la U.R.S.S. i els països de la nova democràcia.

Totes aquestes agressions i atacs no han assolit restablir l'equilibri que va trencar-se, per a sempre més, el mes d'octubre de l'any 1947. No ho assoliran, tampoc, els imperialistes atòmics que preparen una nova guerra.

Les "solucions" de Prieto no són un "mal menor" sino la traïció a la Pàtria i a la Democràcia

Alguna gent, honesta però desorientada, sense estar totalment d'acord amb la política de Prieto, creu que malgrat tot aquest és l'únic que pot resoldre el problema espanyol. Accepten, per consegüència, la capitulació prietista com un mal menor, perquè no tenen confiança en les forces dels nostres pobles, no creuen en la unitat de les forces republicanes i sostenen la lluita del nostre poble.

És cert que la unitat és difícil. És difícil, perquè mentre existeixi Franco, mentre la reacció internacional no hagi estat liquidada, mentre els imperialistes tinguin vara alta, hi haurà sempre individus disposats a vendre's per un plat de lentilles i a servir, amb les carretes més enganyoses, els interessos dels enemics de llur poble.

Aquests antifranquistes creuen que és possible capitular honrosament. L'experiència històrica ens diu, però, que en política no hi ha capitulacions honoroses, i menys quan l'enemic és el feixisme.

No hi ha posició intermitja entre la capitulació i la lluita conseqüent. Cal, doncs, decidir-se, resoltament per un dels dos camins.

El mínus resultat que ha obtingut el senyor Prieto després de les visites que ha fet a les cancelleries de Londres i de París, les seves declaracions a la premsa i les que ha fet el líder monarca Gil Robles, han desil·lusionat profundament molts d'aquests compatriotes que esperaven amb ànsia la miraculosa "solució" que els havia promès.

És evident que Prieto ha trobat dificultats molt serioses, no pas per culpa seva —car ha demostrat abastament que està disposat a totes les claudicacions i a tots els renunciaments—, sinó perquè els monarques, a la vista de les cartes prietistes, s'han envoltat en llur posició i s'han tornat més exigents, més intractables.

Una vegada més, la dura realitat de les coses ens ha donat la raó. Tenim raó quan diem que per poder tractar i negociar amb les forces antifranquistes no republicanes calia, abans que tota altra cosa, fer la unitat republicana, sense exclusions ordenades des de l'exterior, forjar un front unit de les forces obreres i republicanes que estan disposades a defensar la República i a lluitar intransigentment per ella. I solament després, forts de la nostra unitat, podríem tre-

tar amb aquells antifranquistes no republicans que estessin disposats a fer-ho. No per claudicar i acceptar llurs condicions, sinó per tractar de potència a potència i arribar a una entesa, posant per damunt de tot l'interès nacional d'Espanya, la defensa de la República i de la sobirania nacional i el dret dels nostres.

(Passa a la pàg. 2.)

Els tramvaires de Barcelona han estat traïts. Cal vigilar la infiltració d'elements provocadors en els rengles de la classe obrera

La darrera vaga dels obrers del gas a Barcelona i d'altres de parciais que s'han produït aquests dos darrers mesos, proven que estem davant d'una situació molt semblant a la d'octubre i novembre de l'any passat.

L'acció combatent de la nostra classe obrera té els jerarques de la Falange en constant al·lè, en furisme sovint el delegat nacional de Sindicats Verticals, Sanz Orrio, és la causa de la destitució —a vegades fulminant—, de tots els virreis que Franco envia amb la missió de domesticar Barcelona.

Però no tot és planer per als heroics Sindicats clandestins, per als benemerits Comités d'Enllaç U.G.T. - C.N.T. i a l'algues formats de treballadors de les dues grans Centrals sindicals amb representació de delegats del nostre gloriós P. S. U. de C. Sovint, massa sovint, aquests Comités d'Enllaç que floreixen en gran quantitat de fàbriques, obres i tallers de Catalunya es veuen destorbats i violentats per Comités Regionals de la C. N. T. que vénen a confirmar les praxies que, sobre aquest tema, va pronunciar el nostre secretari general, company Joan Comorera, al Tercer Ple del Partit Comunista d'Espanya a París el març d'aquest any:

"Aquests Comités Regionals que es constitueixen allí amb tanta rapidesa —deia Joan Comorera—, han arribat, no sols a allò que us explicava aquesta tarda el company Carrillo. Han arribat més lluny, han anat a l'extrem d'organitzar grups terroristes, d'enviar-los a les fàbriques per tal de coaccionar els obrers de la C.N.T. que anaven a un moviment de vaga amb els nostres companys en uns casos i, en altres, per obligar, per la violència, els delegats de la C.N.T. en els Comités d'Enllaç a abandonar-los."

La lluita sindical dels tramvaires Els valents de cantonada, de les patruilles de control, els socialitzadors de les tires dels barbers a la regardera de la nostra guerra, ajuden ara més o menys directament, l'acció repressiva contra els Sindicats clandestins, l'òrgan més eficaç dels quals és el Comitè d'Enllaç de fàbrica.

Així acaba de passar a la Companyia de Tramvies de Barcelona.

Tots sabem que aquesta Companyia, que és creu la mestressa de la ciutat, és una màquina d'exploatació de les més indecens. Els seus directors han estat sempre negres, han estat la causa de qui sap els conflictes socials. Els beneficis de la Companyia de Tramvies han estat amb sang, la seva història és un seguit d'abusos, per als obrers i per al públic, el servei, més que una comoditat per al barceloní, un motiu de pesombre.

Adhoc quan la demagogia dels pistolers faistes se n'apodera després de la inqualificable caçera dels tramvairistes de la U. G. T., el tramvia "socialista" fou un enemic del ciutadà.

I no cal dir en plena dominació fulangista. Material dolent, escàs, trajectes

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

De les P.S.U. de C. dels Pirineus Orientals La Unió Soviètica, baluard

(Ve de la pàg. 1.)

Durant els dies 25 i 26 d'octubre tingué lloc a Perpinyà el Ple departamental dels militants del P. S. U. de Catalunya residents als Pirineus Orientals.

Josep MARLES

El company Marles començà la seva intervenció recordant que d'ençà del darrer Ple s'havien produït esdeveniments polítics que reclamen una atenció especial i molt d'estudi.

El company Marles demostrà després com la situació actual ja no prevista en el magnífic document «La Batalla de Catalunya» ja qual cosa vol dir que el nostre Partit ja té una visió clara dels esdeveniments nacionals i internacionals.

Es referí tot seguit a la reunió dels nou Partits Comunistes a Varsòvia i d'allò que significa per a la independència nacional i per la sobirania dels països amenaçats per l'expansió de l'imperialisme nord-americà.

El company Marles parlà després de la traïció dels socialistes de dreta i afirmà: «Prieto i la seva política de capitulació de facto a la classe obrera, els nostres pobles i la política imperialista de aquest pla imperialista i de la reacció internacional».

Continuà dient que la lluita per la República i la democràcia, per la independència i la sobirania dels pobles hispànics ha d'esser necessàriament una lluita sense misericòrdia contra la política imperialista i reaccionària que representa i acobilla Prieto.

Declarà després que no hi hauria pas prou de comprendre la justesa de la nostra línia política, sinó que cal aplicar-la, forjar la unitat combatent de tots els catalans lluitant de la seva pròpia iniciativa de la capitulació prietista.

El règim franquista —seguint dient el company Marles— tal com afirmà el company Joan Comorera en el seu discurs de Perpinyà, lluny d'entorçar-se, és cada dia més debilitat i aconsegueix cada dia més una victòria essencialment per la lluita heroica que menen els nostres pobles, encapçalats per la classe obrera.

«Tal com diu la Declaració dels nou Partits Comunistes —prosseguí— el principal perill a la classe obrera és la substitució de la seva pròpia força i el sobrestimar la força de l'enemic. La correlació de forces, actualment, ens és favorable, perquè les forces del camp democràtic i antiautoritari són infinitament superiors a les forces del camp antidemocràtic i imperialista».

Parlant de l'esforç del Partit per incorporar a la lluita activa contra el franquisme tots els catalans del Departament, el company Marles declarà que el nostre Partit ha mantingut sempre una sola línia política: la de la lluita i de la unitat de tots els catalans i hispanics contra l'enemic comú, la línia de la defensa de la República i de les llibertats de Catalunya.

Es referí després a la gran importància política de l'ajut al país i afirmà: «L'ajut al país és el compliment d'un deure fill de la convicció de lluitador i de revolucionari, és un deure inalienable que compleix tot company que estima i vol servir el país i el nostre poble».

Seguidament parlà de les tasques del Partit al Departament de la necessitat de treballar políticament i de reforçar el treball polític, reforçar les organitzacions de masses i fer arribar a tots els catalans la nostra justa línia política.

«Aquesta unitat combatent —afirmà— l'hem de realitzar amb una i sense doblec, amb una i sense doblec el perill que per la seva manca planen damunt dels nostres pobles».

El company Marles assenyalà amb d'aquest Ple el Partit sortirà extraordinàriament reforçat al Departament, més combatent i més decidit que mai a executar els nostres esforços per servir el nostre Partit, la nostra classe obrera i el nostre poble.

Condemnà després com cal dels que deserten de la lluita, els que s'inclinen davant del franquisme i reaccionen a l'hora de decidir la transformació del món. Hem d'evitar l'enorme sangria que suposaria per a la humanitat un capitalisme desenfrenat, que no ens veu mai fàcil, que vol provocar una nova guerra, més terrible que cap de les anteriors.

«El company Marles acabà el seu magnífic informe dient: «Plens de confiança en la nostra benevolent Direcció, en el nostre secretariat general, en el nostre Comitè Central, en els nostres militants, en la nostra classe obrera, en la nostra línia política, en la nostra unitat combatent, en la nostra confiança en la nostra pròpia força i en la nostra pròpia iniciativa».

«El company Marles parlà després de la traïció dels socialistes de dreta i afirmà: «Prieto i la seva política de capitulació de facto a la classe obrera, els nostres pobles i la política imperialista de aquest pla imperialista i de la reacció internacional».

Continuà dient que la lluita per la República i la democràcia, per la independència i la sobirania dels pobles hispànics ha d'esser necessàriament una lluita sense misericòrdia contra la política imperialista i reaccionària que representa i acobilla Prieto.

Declarà després que no hi hauria pas prou de comprendre la justesa de la nostra línia política, sinó que cal aplicar-la, forjar la unitat combatent de tots els catalans lluitant de la seva pròpia iniciativa de la capitulació prietista.

El règim franquista —seguint dient el company Marles— tal com afirmà el company Joan Comorera en el seu discurs de Perpinyà, lluny d'entorçar-se, és cada dia més debilitat i aconsegueix cada dia més una victòria essencialment per la lluita heroica que menen els nostres pobles, encapçalats per la classe obrera.

«Tal com diu la Declaració dels nou Partits Comunistes —prosseguí— el principal perill a la classe obrera és la substitució de la seva pròpia força i el sobrestimar la força de l'enemic. La correlació de forces, actualment, ens és favorable, perquè les forces del camp democràtic i antiautoritari són infinitament superiors a les forces del camp antidemocràtic i imperialista».

Parlant de l'esforç del Partit per incorporar a la lluita activa contra el franquisme tots els catalans del Departament, el company Marles declarà que el nostre Partit ha mantingut sempre una sola línia política: la de la lluita i de la unitat de tots els catalans i hispanics contra l'enemic comú, la línia de la defensa de la República i de les llibertats de Catalunya.

Referint-se després a les tasques que tenen els catalans, el company Moix féu remarcar la necessitat d'estrener encara més els llaços d'unitat fraternal amb els companys del Partit Comunista d'Espanya. Si ens sentim identificats amb la lluita de tots els pobles democràtics, amb més motiu ho hem d'esser amb la lluita que ens és comuna: que menen els diferents pobles hispànics, amb la seva avantguarda, el nostre partit germà, el Partit Comunista d'Espanya.

Abans d'acabar la seva intervenció, el company Moix felicita el company del Departament pels èxits de llurs treballs i els encoratja a superar totes les dificultats que es presenten en el treball.

«Seria un error oblidar que nosaltres som una organització revolucionària, que té una estructura comunista i que pels seus mètodes de treball és comunista. El nostre Partit, entre altres principis que mai no varien, en té un de fonamental: som un Partit revolucionari».

Analitzant tot seguit les repercussions que indubitablement tenen les Resolucions de reunió de Varsòvia, féu remarcar com en la dita reunió s'han tingut en compte els canvis fonamentals que s'han produït en l'àrea internacional des de l'acabament de la guerra. Estudià després tots els canvis que hi ha hagut en la cursa de les forces, amb un èmfasi extraordinariament clar i amb un llenguatge antiautoritari, com han nascut una sèrie de noves democràcies: Txecoslovàquia, Polònia, Iugoslàvia, Bulgària, Albània, i que en altres països com Hongria, Romania, Finlàndia, etc., s'han produït canvis democràtics.

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

Referint-se després a les tasques que tenen els catalans, el company Moix féu remarcar la necessitat d'estrener encara més els llaços d'unitat fraternal amb els companys del Partit Comunista d'Espanya. Si ens sentim identificats amb la lluita de tots els pobles democràtics, amb més motiu ho hem d'esser amb la lluita que ens és comuna: que menen els diferents pobles hispànics, amb la seva avantguarda, el nostre partit germà, el Partit Comunista d'Espanya.

Abans d'acabar la seva intervenció, el company Moix felicita el company del Departament pels èxits de llurs treballs i els encoratja a superar totes les dificultats que es presenten en el treball.

«Seria un error oblidar que nosaltres som una organització revolucionària, que té una estructura comunista i que pels seus mètodes de treball és comunista. El nostre Partit, entre altres principis que mai no varien, en té un de fonamental: som un Partit revolucionari».

Analitzant tot seguit les repercussions que indubitablement tenen les Resolucions de reunió de Varsòvia, féu remarcar com en la dita reunió s'han tingut en compte els canvis fonamentals que s'han produït en l'àrea internacional des de l'acabament de la guerra. Estudià després tots els canvis que hi ha hagut en la cursa de les forces, amb un èmfasi extraordinariament clar i amb un llenguatge antiautoritari, com han nascut una sèrie de noves democràcies: Txecoslovàquia, Polònia, Iugoslàvia, Bulgària, Albània, i que en altres països com Hongria, Romania, Finlàndia, etc., s'han produït canvis democràtics.

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

Referint-se després a les tasques que tenen els catalans, el company Moix féu remarcar la necessitat d'estrener encara més els llaços d'unitat fraternal amb els companys del Partit Comunista d'Espanya. Si ens sentim identificats amb la lluita de tots els pobles democràtics, amb més motiu ho hem d'esser amb la lluita que ens és comuna: que menen els diferents pobles hispànics, amb la seva avantguarda, el nostre partit germà, el Partit Comunista d'Espanya.

Abans d'acabar la seva intervenció, el company Moix felicita el company del Departament pels èxits de llurs treballs i els encoratja a superar totes les dificultats que es presenten en el treball.

«Seria un error oblidar que nosaltres som una organització revolucionària, que té una estructura comunista i que pels seus mètodes de treball és comunista. El nostre Partit, entre altres principis que mai no varien, en té un de fonamental: som un Partit revolucionari».

Analitzant tot seguit les repercussions que indubitablement tenen les Resolucions de reunió de Varsòvia, féu remarcar com en la dita reunió s'han tingut en compte els canvis fonamentals que s'han produït en l'àrea internacional des de l'acabament de la guerra. Estudià després tots els canvis que hi ha hagut en la cursa de les forces, amb un èmfasi extraordinariament clar i amb un llenguatge antiautoritari, com han nascut una sèrie de noves democràcies: Txecoslovàquia, Polònia, Iugoslàvia, Bulgària, Albània, i que en altres països com Hongria, Romania, Finlàndia, etc., s'han produït canvis democràtics.

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

Referint-se després a les tasques que tenen els catalans, el company Moix féu remarcar la necessitat d'estrener encara més els llaços d'unitat fraternal amb els companys del Partit Comunista d'Espanya. Si ens sentim identificats amb la lluita de tots els pobles democràtics, amb més motiu ho hem d'esser amb la lluita que ens és comuna: que menen els diferents pobles hispànics, amb la seva avantguarda, el nostre partit germà, el Partit Comunista d'Espanya.

Abans d'acabar la seva intervenció, el company Moix felicita el company del Departament pels èxits de llurs treballs i els encoratja a superar totes les dificultats que es presenten en el treball.

«Seria un error oblidar que nosaltres som una organització revolucionària, que té una estructura comunista i que pels seus mètodes de treball és comunista. El nostre Partit, entre altres principis que mai no varien, en té un de fonamental: som un Partit revolucionari».

Analitzant tot seguit les repercussions que indubitablement tenen les Resolucions de reunió de Varsòvia, féu remarcar com en la dita reunió s'han tingut en compte els canvis fonamentals que s'han produït en l'àrea internacional des de l'acabament de la guerra. Estudià després tots els canvis que hi ha hagut en la cursa de les forces, amb un èmfasi extraordinariament clar i amb un llenguatge antiautoritari, com han nascut una sèrie de noves democràcies: Txecoslovàquia, Polònia, Iugoslàvia, Bulgària, Albània, i que en altres països com Hongria, Romania, Finlàndia, etc., s'han produït canvis democràtics.

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

Referint-se després a les tasques que tenen els catalans, el company Moix féu remarcar la necessitat d'estrener encara més els llaços d'unitat fraternal amb els companys del Partit Comunista d'Espanya. Si ens sentim identificats amb la lluita de tots els pobles democràtics, amb més motiu ho hem d'esser amb la lluita que ens és comuna: que menen els diferents pobles hispànics, amb la seva avantguarda, el nostre partit germà, el Partit Comunista d'Espanya.

Abans d'acabar la seva intervenció, el company Moix felicita el company del Departament pels èxits de llurs treballs i els encoratja a superar totes les dificultats que es presenten en el treball.

«Seria un error oblidar que nosaltres som una organització revolucionària, que té una estructura comunista i que pels seus mètodes de treball és comunista. El nostre Partit, entre altres principis que mai no varien, en té un de fonamental: som un Partit revolucionari».

Analitzant tot seguit les repercussions que indubitablement tenen les Resolucions de reunió de Varsòvia, féu remarcar com en la dita reunió s'han tingut en compte els canvis fonamentals que s'han produït en l'àrea internacional des de l'acabament de la guerra. Estudià després tots els canvis que hi ha hagut en la cursa de les forces, amb un èmfasi extraordinariament clar i amb un llenguatge antiautoritari, com han nascut una sèrie de noves democràcies: Txecoslovàquia, Polònia, Iugoslàvia, Bulgària, Albània, i que en altres països com Hongria, Romania, Finlàndia, etc., s'han produït canvis democràtics.

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

«El nostre Partit —prosseguí— ha de posar totes les seves forces a reforçar el camp democràtic i antiautoritari, car som un sector actiu en el front antiautoritari i democràtic».

La defensa de Madrid fou la defensa de la República

(Ve de la pàg. 1.)

tan grans com l'Exèrcit Popular, la creació de les reserves, les fortificacions, l'organització general de la defensa.

Davant de la fecció d'aquells que per llurs càrrecs tenien obligació d'organitzar la defensa de Madrid, fou el Partit Comunista el que s'adreçà a les masses madrilenyes perquè es mobilitessin en la defensa de llur ciutat. I el poble, com sempre que se'l crida a lluitar, respongué, generós, disposat a fer els màxims sacrificis per la causa de la República.

En la defensa de Madrid va jugar un paper de primer ordre l'organització militar creada pel Partit Comunista, el Cinquè Regiment. Fou a través del Cinquè Regiment que es formaren les primeres unitats organitzades militarment, amb comandament únic, amb disciplina, amb organització. Les Companyies d'Acer, els Batallons de la Victòria, el Regiment Patriòtic i moltes altres unitats del Cinquè Regiment, foren la força de xoc de la defensa de Madrid. Més de trenta mil combatents foren encuadrats en el Cinquè Regiment abans de l'arribada dels feixistes a les portes de Madrid. Es pot afirmar, amb tota responsabilitat, que junt amb la columna «Llibertat» enviada pel P.S.U. de Catalunya en aquells moments, a Madrid, el Cinquè Regiment era l'única força militar organitzada de que la República disposava.

«Mentre els feixistes s'acostaven a la capital i el poble s'estenia entre els altres, el Partit Comunista, a través del Cinquè Regiment organitzava quatre nous Batallons per a la defensa de Madrid: als quals s'incorporaven tots els militants comunistes que fins aleshores havien romàs en treballs de roguardia.

la columna «Llibertat», de López Irujo, enviada des de Barcelona pel nostre Partit. L'enemic tenia pressa a prendre Madrid. Amb emoció, els madrilenys escoltaren els nostres cants entonats per les columnes catalanes: la columna Jaume Graells, organitzada per les J.S.U. de Catalunya, el regiment Engels, organitzat pel P.S.U. de Catalunya, Durutti amb la seva columna.

Catalunya no es limità a enviar a Madrid el seus millors fills. Envià centenars i milers de camions, de trens, carregats de queviures i de material bèl·lic, acollí fraternalment milers de catalans i de famílies madrilenyes. Catalunya i els seus habitants, en la defensa de Madrid amb el mateix coratge que avui participa en la lluita per la reconquesta de la República i la llibertat de tots els pobles hispànics.

Quan la batalla de Madrid era més dura, arribaren els Internacionals. Molts d'ells entraren de nit a Madrid i no pogueren aconseguir la seguretat de les trinxeres. Els millors fills de tots els països, els revolucionaris més conseqüents, els dirigents del moviment revolucionari i democràtic internacional es donaren cita a Madrid per regar amb llurs sangs i llurs llames ardents de la nostra Pàtria. Simbolitzant-los, caigué a la Casa de Campo el diputat comunista alemany, membre del C.C. del P.C. d'Alemanya, Hans Beimler.

Quan les mal anomenades democràcies negaven a la República espanyola les armes que necessitava per a defensar-nos de l'agressió feixista internacional, foren els pobles de la U.R.S.S. que ens enviaren aquells queviures dels quals el nostre poble parlava amb orgull i orgullament als ulls. En els dies de la defensa de Madrid apareixeren per primer vegada aquells ràpids avions soviètics de caça, els xatós, com els anomenem manyanegant el poble i que netejaren el cel de Madrid dels voladors negres de l'agressió hitleriana.

La defensa de Madrid fou el millor exemple de la solidaritat internacional de la classe obrera, encapçalada pels comunistes de tots els països sota l'impuls de la Internacional Comunista. Els pobles hispànics mai no podrien haver defensat Madrid sense els heroics soldats de les nostres forces internacionals, dels nostres enemics, dels nostres companys i malauradament també, de certa gent del camp republicà. Els nostres pobles recorden amb orgull i orgullament el dia que la Internacional Comunista i, sobretot, el de la Unió Soviètica.

«Mentre els feixistes s'acostaven a la capital i el poble s'estenia entre els altres, el Partit Comunista, a través del Cinquè Regiment organitzava quatre nous Batallons per a la defensa de Madrid: als quals s'incorporaven tots els militants comunistes que fins aleshores havien romàs en treballs de roguardia.

En la defensa de Madrid va jugar un paper de primer ordre l'organització militar creada pel Partit Comunista, el Cinquè Regiment. Fou a través del Cinquè Regiment que es formaren les primeres unitats organitzades militarment, amb comandament únic, amb disciplina, amb organització. Les Companyies d'Acer, els Batallons de la Victòria, el Regiment Patriòtic i moltes altres unitats del Cinquè Regiment, foren la força de xoc de la defensa de Madrid. Més de trenta mil combatents foren encuadrats en el Cinquè Regiment abans de l'arribada dels feixistes a les portes de Madrid. Es pot afirmar, amb tota responsabilitat, que junt amb la columna «Llibertat» enviada pel P.S.U. de Catalunya en aquells moments, a Madrid, el Cinquè Regiment era l'única força militar organitzada de que la República disposava.

«Mentre els feixistes s'acostaven a la capital i el poble s'estenia entre els altres, el Partit Comunista, a través del Cinquè Regiment organitzava quatre nous Batallons per a la defensa de Madrid: als quals s'incorporaven tots els militants comunistes que fins aleshores havien romàs en treballs de roguardia.

En la defensa de Madrid va jugar un paper de primer ordre l'organització militar creada pel Partit Comunista, el Cinquè Regiment. Fou a través del Cinquè Regiment que es formaren les primeres unitats organitzades militarment, amb comandament únic, amb disciplina, amb organització. Les Companyies d'Acer, els Batallons de la Victòria, el Regiment Patriòtic i moltes altres unitats del Cinquè Regiment, foren la força de xoc de la defensa de Madrid. Més de trenta mil combatents foren encuadrats en el Cinquè Regiment abans de l'arribada dels feixistes a les portes de Madrid. Es pot afirmar, amb tota responsabilitat, que junt amb la columna «Llibertat» enviada pel P.S.U. de Catalunya en aquells moments, a Madrid, el Cinquè Regiment era l'única força militar organitzada de que la República disposava.

«Mentre els feixistes s'acostaven a la capital i el poble s'estenia entre els altres, el Partit Comunista, a través del Cinquè Regiment organitzava quatre nous Batallons per a la defensa de Madrid: als quals s'incorporaven tots els militants comunistes que fins aleshores havien romàs en treballs de roguardia.

«Mentre els feixistes s'acostaven a la capital i el poble s'estenia entre els altres, el Partit Comunista, a través del Cinquè Regiment organitzava quatre nous Batallons per a la defensa de Madrid: als quals s'incorporaven tots els militants comunistes que fins aleshores havien romàs en treballs de roguardia.

En la defensa de Madrid va jugar un paper de primer ordre l'organització militar creada pel Partit Comunista, el Cinquè Regiment. Fou a través del Cinquè Regiment que es formaren les primeres unitats organitzades militarment, amb comandament únic, amb disciplina, amb organització. Les Companyies d'Acer, els Batallons de la Victòria, el Regiment Patriòtic i moltes altres unitats del Cinquè Regiment, foren la força de xoc de la defensa de Madrid. Més de trenta mil combatents foren encuadrats en el Cinquè Regiment abans de l'arribada dels feixistes a les portes de Madrid. Es pot afirmar, amb tota responsabilitat, que junt amb la columna «Llibertat» enviada pel P.S.U. de Catalunya en aquells moments, a Madrid, el Cinquè Regiment era l'única força militar organitzada de que la República disposava.

«Mentre els feixistes s'acostaven a la capital i el poble s'estenia entre els altres, el Partit Comunista, a través del Cinquè Regiment organitzava quatre nous Batallons per a la defensa de Madrid: als quals s'incorporaven tots els militants comunistes que fins aleshores havien romàs en treballs de roguardia.

En la defensa de Madrid va jugar un paper de primer ordre l'organització militar creada pel Partit Comunista, el Cinquè Regiment. Fou a través del Cinquè Regiment que es formaren les primeres unitats organitzades militarment, amb comandament únic, amb disciplina, amb organització. Les Companyies d'Acer, els Batallons de la Victòria, el Regiment Patriòtic i moltes altres unitats del Cinquè Regiment, foren la força de xoc de la defensa de Madrid. Més de trenta mil combatents foren encuadrats en el Cinquè Regiment abans de l'arribada dels feixistes a les portes de Madrid. Es pot afirmar, amb tota responsabilitat, que junt amb la columna «Llibertat» enviada pel P.S.U. de Catalunya en aquells moments, a Madrid, el Cinquè Regiment era l'única força militar organitzada de que la República disposava.

«Mentre els feixistes s'acostaven a la capital i el poble s'estenia entre els altres, el Partit Comunista, a través del Cinquè Regiment organitzava quatre nous Batallons per a la defensa de Madrid: als quals s'incorporaven tots els militants comunistes que fins aleshores havien romàs en treballs de roguardia.

LES MANIOBRES PRIETISTES I EL PLE D'E. R. DE C.

(Passa a la pàgina 2.)

Hem escollit, dintre del camp antiautoritari i antiprietista, les armes de la unitat i de la lluita, de la defensa intransigent de les nostres institucions i de la legitimitat republicana.

Avui, un altre cop, reafirmem la nostra línia, i la reafirmem cridant tots els catalans a unir-se i a combatre. Cridant el President de Catalunya a mostrar-se com el depositari més fidel de les nostres institucions. A reforçar-les encara més, mitjançant la constitució d'un Govern més fort i representatiu, un Govern en el qual no hi hagi persones que facin el «doble joc», que es diguin fidels a la República i a Catalunya i acceptin la política antirepublicana i antiautoritària de l'Esquerra.

Malauradament, no ha estat així. El Ple de Montpeller, el desenvolupament dels deb

IMPORTANCIA I NECESSITAT DEL MOVIMENT GUERRILLER

La guerra de guerrilles és la forma de lluita que prenen els pobles com a conseqüència de situacions de tirania i esclavatge que els han estat imposades per la guerra i es mantenen pel terror i per la força de les armes.

Els pobles hispànics han viscut com cap altre situacions semblants. I els pobles hispànics han tingut com cap altre també moviments guerrillers que han fet la guerra contra opressors i invasors.

Per citar exemples, Catalunya va tenir moviment guerriller, dirigit pel famós cabdill Bael de Roda, contra les tropes de Felip V, el qual, després de subjugar de guerrilles d'Espanya al seu absolutisme, es va lliurar contra Catalunya per a suprimir les llibertats de que gaudia.

En el transcurs de més de set anys —del 1707 al 1714 que va durar l'embarcada contra Catalunya, contra Barcelona— Bach de Roda va assolir crear un moviment guerriller de tal volum, que el van fer capaç d'infligir serioses derrotes a les hostis filipistes.

Quan la invasió napoleònica, el 1808, fou a Espanya entera que va néixer un moviment guerriller en defensa de la independència pàtria que no donava treva ni repòs a les tropes invasores. Les pàgines de la història d'aquella època fan l'homenaje dels heroics i patriòtics de Juan Martín «El Empecinado» i els seus homes.

Les tropes napoleòniques i Napoleó mateix van arribar a tenir l'obsessió dels guerrillers. Darrera de cada pedra i de cada soca d'arbre podien trobar un guerriller. Està admès per tothom la importància que va tenir la guerra de guerrilles en l'abandonament del nostre sòl de les forces ocupants.

De la mateixa manera que no es comprendria una guerra de guerrilles en situacions de normalitat, tampoc en situacions anormals com les que hem esmentat, els pobles es resignessin a acceptar l'esclavatge i la invasió. En la lluita de guerrilles, els pobles de guerrilles són una necessitat biològica, nacional, que cap poble no deixa de complir. Catalunya i els altres pobles hispànics l'han complert sempre.

Internacionalment i sense remuneració, a aquells més memòria la darrera guerra dels pobles contra el nazifascisme i per lliberament nacional ha produït a les regions dels pobles ocupats una florida abundant de moviments guerrillers que han estat el digne i necessari complement de l'acció dels exèrcits i dels fronts de batalla. L'estiu del 1944 quedarà registrat en la història de la majoria de pobles d'Europa com l'estiu dels grans moviments guerrillers.

Territoris immensos de la rearguardia dels exèrcits aliats van estar l'escena gloriosa d'una guerra de guerrilles. Hitler i les seves tropes van tenir també la obsessió dels guerrillers. No es trobaven segurs a cap colze de carretera, a cap pont de ferrocarri, a cap proximitat d'un bosc, a cap cantonada de carrer. L'ur imaginació de la guerra els feia veure per tots els costats el braç justicier de les guerrilles que a la vegada que es venjava alliberava llur pàtria.

Els guerrillers soviètics, en una lluita de més de tres anys d'alemanyans, als quals cal afegir la destrucció sistemàtica de material de guerra, de mitjans de transport, de vies de comunicació de tota mena. Les guerrilles soviètiques han donat heroics nacionalis als quals llur país ha estat obligat com solament la U.R.S.S. sap fer-ho.

A Jugoslàvia, els guerrillers, sota la direcció de llur cabdill, el mariscal Tito, que a més de combatre els nazis

La Falange no podrà oïegar mai la veu de la nostra premsa!

EL CAMI DE LA VICTORIA per Joan COMORERA

(Discurs pronunciat en l'acte celebrat a PERPINYÀ el 27 de juliol del 1947 en ocasió de l'ONZE ANIVERSARI del P. S. U. de C.)

El 18 de juliol del 1936, uns genèrals perfurats s'atacaren en armes contra la República que ja llavors servia fidelment, contra el règim democràtic que el poble lliurement es donava.

El 19 de juliol del 1936, els militars traïdors sortiren de les casernes, amb totes les armes, borbots, d'arabais i de salmagundi de falanges armats militarment, estratègicament col·locats protegiren i reorientaren llur marxa contra els centres vitals de Catalunya: Hitler i Mussolini i la reacció internacional havien declarat la guerra a la democràcia hispànica, a una Espanya independent sobrana dels francesos, mercenaris de Hitler i Mussolini, de la reacció internacional, executores l'ordre rebut de la nostra gran tragèdia comença.

LA NOTICIA

ANGRIENTO DE FRANCO Y FALANGE, NO ESPERARAN QUE LOS ES, DE CATALUNA SIGAN INQUEPANTABLES EN SU LUCHA POR DE SUS INTERESES Y LOS DE ESPAÑA ENTERA.

VEUS DE L'EXTERIOR

Si hem invocat sovint veus de l'interior, nostres i dels altres, que ens estimulen a mantenir la resistència contra els enemics de fora i de dins amb l'últim exemple quotidià de llur heroisme, avui hem de blasmar veus de l'exterior que s'infiltra en algun temps a Catalunya, adoptant una forma més descaçada de propaganda que en anteriors etapes.

Una revista, que algú ha qualificat de semielencista però de fet no comporta perill per als seus propagadors, ha publicat (que espiguem) cinc números plens de subtils metzines adormidores. De moment ja ens sorprèn la presentació: la publicació — que per ara ens resistim a anomenar — aspira a omplir un buit en les lletres catalanes, aportant-hi tot el més representatiu del pensament occidental (subratlleu nosaltres) en literatura, arts i ciències. Després notem la forma material de paper, format, tipus, compaginació, etcètera, que indica gairebé sense lloc a dubtes per a un expert en matèria d'arts gràfiques que la impressió té lloc en països marcadament occidentals que inunden Europa, fins i tot més enllà de la imaginària «cortina de ferro», d'una literatura superficial, pseudo-moderna, «espiritualista» i antisoviètica sota aparences anòdines i objectives.

Qui col·labora en aquesta revista? No ens aturarem a analitzar sumaris. Hi ha algun nom conegut, al qual no ens proposem discutir el mèrit literari. Però es tracta, o bé de persones conegudes fins a la guerra com a patriotes avançats que han passat a l'estranger ara fa poc, o bé d'alguns escriptors que figura als ulls d'alguns, malgrat que nosaltres hi neguem el títol, com a resistents de marca, i que ha tingut la rara fortuna de no ésser molestat després d'una recent visita policial mentre altres ciutadans menys destacats, de diferents sectors o inèdits en política, són encara a la presó pel mateix motiu.

La revista promet de donar en llengües romàniques els originals d'autors no catalans. Ignorem per què, no complex aquest propòsit en tots els textos. De vegades n'hi ha algun d'antifeixistes notoris: per exemple, del gallec Castello. Però aquest es troba molt lluny i a més el seu treball... és reproduït, cosa que podria fer tota publicació i no garanteix res. Hi ha també signatures de gent que col·labora en signatius feixistes com és ara Ramon Gómez de la Serna, i a part alguna nota escadussera sobre el progrés científic de la U.R.S.S., evidentment difícil de negar malgrat que la U.R.S.S. sigui a l'orient de Catalunya, grans doïes de moral i de filosofia cartes a Beyn de democrats portuguesos demanant a Anglaterra coses poc clares, articles del senyor Eden —ja el coneixem!— o de l'honorari senyor Butler sobre l'«desventador del partit conservador anglès» o altres temes igualment apassionants (!) per als catalans oprimitos per Franco.

I en aquesta revista que recull tan bé les opinions dels britànics que pensen tornar a veure al poder els conservadors i es proposen estreçar les cadenes

LA IMPORTANCIA DE LA UNITAT OBRERA

L'eix central de la nostra lluita política, el cèntric de la UNITAT republicana i antifranquista, és una unitat per la unitat, una unitat per estar i, passius, sinó una UNITAT COL·LABORATIVA, activa i dinàmica, que cada dia doni nous cops a Franco i a la seva falange d'assassins. COL·LABORATIVA AQUESTA UNITAT? Heus aquí la pregunta que han de formular els nostres militants, i a la que cal donar una resposta positiva. En primer lloc, a les fàbriques, els tres companys han de lligar-se estretament amb els brers de la UGT i de la CNT amb la finalitat de convertir els Comitès d'unitat sindical UGT-CNT, en òrgans vius i dinàmics, la unitat sindical de la classe obrera ha de tenir com a colofó la unitat política UNITAT TOTAL DE LA CLASSE OBRERA en els Comitès UGT-CNT, a fi de subvertir la producció franquista, elbrer vaques econòmiques i polítiques, castigar a provocadors i traïdors per tal d'accelerar l'alliberament de Franco, la falange i els capitulars; en fensa dels drets de la classe obrera, pel restabliment de la República i per les nostres llibertats.

Donat que de la unitat republicana i antifranquista que preconcitem, ha de constituir-ne l'eix central el reforçament i consolidació de la UNITAT OBRERA, constitueix una tasca històrica, i per tant, cal ésser tenaços a conseqüència de la seva realització.

La classe obrera, la base combativa, la que solemes directa les conseqüències del franquisme, la conseqüència patriòtica perquè els seus interès.

La premsa del Partit i de la U.G.T. orienten, a despit del terror més salvatge, el nostre poble en la lluita antifranquista, antifeixista i republicana.

Tots aquells que especulen amb la veu de l'interior per a demanar resolucions reaccionàries, haurien de llegir les pàgines de «Lluita» de «Las Noticias», on està reflexada l'autèntica veu interior de la que vol unir i lluitar per a vencer!

TERROR sang i dolor, divises de l'Espanya franquista

Els maltractaments i l'aplicació de la fàlida llei de «fugats» s'utilitzen diàriament pel règim franquista contra els patriotes. La por a l'assassinat de les activitats de lluita que menen les unitats guerrilleres fa per aturar aquestes accions, a més, no solament amb aquells patriotes que no solament activen, sinó contra tot aquell que signifiqui simpatia per la República i llurs defensors.

Notícies de l'interior del país confirmen l'onada de detencions efectuades en massa per tot arreu. A Mallorca, a l'illa de Mallorca, 52 persones. Un dels anomenats, Antonio Martínez, fou assassinat per l'escuadra franquista en aplicació dels mètodes terroristes recomanats per les autoritats franquistes, o sigui l'aplicació sistemàtica de la llei de «fugats», que, sota el règim de Franco, ha sobrepassat de molts els sicaris Martínez Anido i Arlegui.

A Catalunya i arreu d'Espanya, nombrosos pagesos són detinguts i alguns d'ells —com ha passat a la província de BarCELONA— a disposició dels franquistes, fins, fou assassinat per l'escuadra franquista de València, i actuals de fer detinguts dels guerrillers, han estat detinguts tres pagesos més, entre els quals figura Antonio Domenech, que ha mort a conseqüència de les tortures sofertes.

Les ràtzies a l'estil hitlerian són repetides a Barcelona i a Madrid. De la mateixa manera i amb els mateixos procediments que la ràtzia efectuada a poc al carrer Fontana de BarCELONA, en la qual la policia franquista assassinà un obrer pel carrer, a la barriada de Valverde de Madrid, que, gràcies a una delació la policia crea poder sorprendre una reunió antifranquista i diposar d'armes, impresores clandestines, etc., van cercar tot el barri i en els escombrols efectuat a l'ori i a dret, sense cap consideració ni a les criatures ni als malalts, van destruir els pisos dels obrers. Però aquest pretext de les reunions i diposició d'armes no es res més que un motiu per a mantenir el terror contra el poble.

Terror, sang, dolor i misèria és el panorama i la divisa que el règim franquista ofereix al poble. Igual que els monarques feixistes grecs, Franco vol ofegar en sang la lluita patriòtica del poble espanyol. Però el nostre poble no s'acovarda davant dels mètodes terroristes i cada dia accentua més la seva acció de lluita per a acabar el règim feixista que l'oprimim.

FILLOLS Acte unitari

En la reunió celebrada, el dia 19 del passat mes d'octubre, pel Comitè Antifranquista de Filloles, s'acorda adreçar una carta oberta a tots els Partits i Organitzacions antifranquistes, en la qual, entre altres coses, es proposa que la unitat de totes les forces republicanes i antifranquistes, com a base d'una millor aportació a la lluita contra el franquisme, per la democràcia i la República.

Carrerò, Valverde, Puig Pidemunt, Zoroa, Aransanz i altres patriotes han d'ésser salvats!

Hem de salvar de les mans de Franco i els patriotes Ange Carrerò i Peug Valverde, l'assassinat dels quals Franco està preparant secretament per tal d'impedir la protesta dels països democràtics. Joaquin Puig Pidemunt i altres antifranquistes, tots els empressonats i torturats als calabozos de càstig de la presó Model de Barcelona, corren el mateix perill de mort.

Continuament venim denunciant el perill que corren tots els empressonats antifranquistes i republicans sota el règim penitenciari franquista. Quan diem que Franco prepara l'assassinat d'aquests afortunats defensors de la causa republicana no és perquè sí. Ho diem perquè coneixem els procediments falangistes i perquè sabem que Franco i el seu règim criminal i terrorista, basat en l'odi al poble i la classe obrera, no perdonen i s'acarrissen en els patriotes la fermesa dels quals és increhantable en la defensa de la causa republicana i antifranquista.

El trasllat efectuat secretament, des de la presó d'Alcalá de Henares al penal d'Oceba, del patriota Agustín Zoroa és una demostració de quines són les veritables intencions de Franco respecte als destacats lluitadors del nostre poble.

El missatge del qual vam fer esment fa setmana passada dels empresonats en aquell penal i en el qual denunciem com són utilitzats els presos polítics per a nous experiments de tortura, significa un agreujament del perill que corre Agustín Zoroa. Franco vol matar en secret aquest patriota per impedir la repulsa dels països democràtics.

Igualment el patriota aragonès Joaquin Aransanz (Villacampa), que l'acció del poble va impedir que la guàrdia civil l'assassinés quan el van detenir. Franco ha ordenat als seus esbirros que el facin comparèixer davant un Consell de guerra per poder així justificar aquest crim.

Davant aquest quadre de turments i de crims que plana damunt de tots els pobles d'Espanya, insistim novament i amb força prop de tots els patriotes republicans, de tots els antifranquistes, perquè sigui adreçada una pluja de protestes, de cartes i resolucions a totes les organitzacions democràtiques internes i als Governos democràtics per denunciar els propòsits criminals de Franco, per posar

La gerant: Mathilde KOENIG. Societat Nacional de Empreses de Presse IMPRIMERIE MONTMARTRE-PRESSE 15, rue Montmartre, Paris-1er

NÓ ESTEM SOLS

Els que ens defensaran a l'O. N. U.

La qüestió espanyola ocupa el número 10 de l'Ordre del dia de l'Assemblea general de l'O. N. U. Amb la lentitud i els entrebancs amb que van endavant els treballs de l'Assemblea, per culpa de l'evitable mala fe de la reacció internacional, ningú no sap exactament el dia que el Comitè de Defensa de la taula del quírofan de Lake Success.

Esperant aquest dia, hi ha a Nova York el senyor Alvaro de Albornoz, cap del Govern de la República Espanyola. Hi

també això ens recorda alguna cosa: trobarem reproduccions o comentaris dels nostres clàssics i algun altre punt de temes catalans. Però, sempre dintre una esmiceladestinatada que podrà servir per a millor causa, els grans problemes polítics i socials del món modern i els mateixos del nostre país no hi tenen res.

I la nostra gloriosa guerra antifeixista? No existeix, ni en parlen, ni la rememorem els nostres escriptors «catalans», «resistent», «clandestins» i «occidentals». Amb prou feines s'és un record boirós, un miratge, una suggestió literària, un teló de fons impersonal. Els cants de mils morts ja són enterrats. Els emigrants són a fora. Els presoners? El director de la publicació els podria respondre (com el senyor Serra i Moré que, després d'haver desautoritzat pel seu compte el Govern de Catalunya i tots els altres detinguts pel 6 d'octubre, a les Corts del bienni negre, un diputat de dretes l'increpava: «Però els amics de la vostra senyoria són a la presó!») amb aquestes senzilles dues paraules: «Allà ells».

No, no és aquesta una veu de l'interior. És la veu estrangera de l'enemic. És la veu de l'amo.

Entre els propagandistes de Franco, figura, en primer terme, el conseller de l'«Amibaixa franquista a Washington, el renegeat Manuel Aznar, vergonya del periodisme espanyol, Augusto Assía, i els

pillats de menys categoria Francisco Lucentis i l'ex-catalanista de «Desinos» Carlos Sentis. Al costat d'aquest quartet tan recomanable, figura el general Garcia Escacze, capità general de Canàries, enviat especial de Franco més a prop de l'«Amibaixa» de l'«Amibaixa» Dominicana.

Tots aquests enviats de Franco van com a gossos darrera del doctor Arce, representant de l'Argentina de Perón —l'únic Franc no de l'Argentina, però d'interès prop de la hipena del Franco— i d'alguns altres amics de Franco, que s'interessen pel resultat del fantàstic referèndum franquista del 6 de juliol i amb muntanyes de fotografies barroerament retocades sobre les grans manifestacions espontànies del franquisme.

No passen però, dels corredors, no fan més que esparlar, converses del senyor Albornoz amb els representants dels països que van votar la resolució del 12 de desembre de l'any passat, pel règim de Franco, i els representants de la República, que s'interessen pel resultat de la discussió d'aplicació de les mesures de debò, els pobles que saben que el que és el feixisme, que han sofert de l'ocupació hitleriana, que marxen pels camins de la nova democràcia.

No estem doncs, sols. Si Franco i tota la gamma del franquisme —el descairat i el disfracat—, té amics i defensors, nosaltres també en tenim. Nosaltres, els espanyols, a l'O.N.U. i fora de l'O.N.U., els que ajudaran els pobles hispànics a restablir la República i la democràcia a les nostres terres.

pobles hispànics a restablir la República i la democràcia a les nostres terres. Una vegada més ens donem la mà amb els patriotes de l'O.N.U., els que són els braços de la lluita, els que planten cara a l'imperialisme, al capital monopolista, als nous pínssos de la nopolítia, als nous pínssos de la nopolítia. I això és deuria, una vegada més, a la projecció de la nostra lluita, a la ferma voluntat de tots els patriotes que combaten allà a l'interior del país.

CAMPANYA D'AJUT A CATALUNYA SAHOREE Els militants d'aquest Grup, en dels millors del Departament, es destaquen per llur activitat. Gràcies a la venda de bolletes de cistanyes han assolit recaptar una bona quantitat de francs destinats a la Campaña d'Ajut a Catalunya.